

не своитѣ желанія. Извѣнѣ истината нѣщата сж непостижими.

„Пребждете въ мене, и азъ въ васъ“. Велико и красиво е да пребждва човѣкъ въ Бога. Постигне ли това, той не се нуждае отъ похвалитѣ на хората. Какъвъ смисълъ иматъ похвалитѣ? Каквото мнение да имате за човѣка, дрѣжете го въ себе си, нѣма защо да го казвате. Дали добре постѣпва, или не, и за това не говорете. Той е още въ началото на доброто. Доброто въ него още не е завършено. Той е художникъ, който едва сега е започналъ да рисува. Той сега се учи да туря боитѣ, а вие го хвалите. Като го хвалите, намѣсто да му помогнете, вие отвличате вниманието му отъ работата. Докато не завърши картината си, нищо не говорете. Когато картината оживѣе и проговори, вие можете да си кажете мнението.

Една отъ говорящитѣ картини е човѣкътъ. Всичко, което Богъ е направилъ, живѣе. Всичко, което е излѣзло отъ ржката на Бога, е безсмъртно. Всичко, което е излѣзло отъ човѣшка ржка, е смъртно. И когато казваме, че човѣкъ умира, ние разбираме, че въ него умира само онова, което не е Божествено. Когато умре нѣкой, хората казватъ, че съ него всичко е свършено. Защо? Защото не го виждатъ. Наистина, когато не вижда нѣщата, човѣкъ се спѣва. Щомъ ги вижда, той не се спѣва. Какво ще кажете тогава за обичѣта? И обичѣта е невидима, но казвате, че този или